Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNOG ODVJETNIKA
MICHALA BOBEKA
od 5. rujna 2018.[1]

Predmet C-215/17

Nova Kreditna Banka Maribor d.d.
protiv
Republike Slovenije

(zahtjev za prethodnu odluku koji je uputilo Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Vrhovni sud Republike Slovenije))

„Zahtjev za prethodnu odluku – Ponovna uporaba informacija javnog sektora – Bonitetni zahtjevi za kreditne institucije i investicijska društva – Kreditne institucije pod prevladavajućim utjecajem države – Nacionalna pravila kojima se odobrava neograničen pristup određenim informacijama o komercijalnim ugovorima sklopljenima s takvim institucijama”

I. Uvod

1. Nova Kreditna Banka Maribor d.d. (u daljnjem tekstu: NKBM) slovenska je banka. Jedna je novinarka toj banci podnijela zahtjev za pristup popisu koji sadržava određene informacije o ugovorima koje je NKBM sklopio s konzultantskim i odvjetničkim društvima te društvima koja pružaju usluge intelektualne naravi. Taj je zahtjev podnesen na temelju slovenskih pravila o pristupu dokumentima. U vrijeme kada je taj zahtjev podnesen Republika Slovenija bila je većinski vlasnik dionica NKBM-a. Također je dokapitalizirala tu banku. Zbog tih se razloga u to vrijeme nacionalno zakonodavstvo o pristupu dokumentima primjenjivalo na banku te se čini da je takvu informaciju kao što je ona koju je zatražila novinarka trebalo dati na temelju nacionalnog prava.

2. NKBM odbio je novinarkin zahtjev. Novinarka je podnijela pritužbu upravnom tijelu nadležnom za pristup informacijama u Sloveniji, koje je banci naložilo da odobri pristup zatraženim informacijama. NKBM osporavao je tu odluku pred sudovima. O predmetu sada odlučuje Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Vrhovni sud Republike Slovenije) u okviru revizijskog postupka. Taj je sud uputio dva pitanja Sudu o usklađenosti slovenskog zakonodavstva o pristupu dokumentima s Direktivom 2003/98/EZ[2] odnosno Uredbom (EU) br. 575/2013[3].

1 Izvorni jezik: engleski

2 Direktiva Europskog parlamenta i Vijeća od 17. studenoga 2003. o ponovnoj uporabi informacija javnog sektora (SL 2003., L 345, str. 90.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 47., str. 141.), kako je izmijenjena Direktivom 2013/37/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o izmjeni Direktive 2003/98 (SL 2013., L 175, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 16., svezak 4., str. 27.)

3 Uredba Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o bonitetnim zahtjevima za kreditne institucije i investicijska društva i o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 (SL 2013., L 176, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 13., str. 3. i ispravak SL 2017., L 20, str. 2.)

II. Pravni okvir

A. Pravo Unije

1. Direktiva 2003/98

3. Direktivom 2003/98 nastoji se utvrditi, kako je određeno u članku 1. stavku 1., „minimalni skup pravila kojima se uređuju ponovna uporaba i praktični načini olakšavanja ponovne uporabe postojećih dokumenata u posjedu tijela javnog sektora država članica”.

4. Članak 1. stavak 2. te direktive sadržava popis isključenja iz njezina područja primjene. U točki (c) određuje se, osobito, da se ta direktiva ne primjenjuje na „dokumente kojima se ne može pristupiti na temelju režima pristupa u državi članici, uključujući zbog […] komercijalne povjerljivosti (npr. poslovne ili profesionalne tajne ili tajne poduzeća)”.

5. Tom direktivom također se predviđa, u njezinu članku 1. stavku 3., da se ona „temelji na režimima pristupa u državama članicama i ne dovodi ih u pitanje”.

6. Člankom 2. te direktive utvrđuju se, *inter alia*, definicije za potrebe te direktive:

„1. ‚tijelo javnog sektora’ znači državna, regionalna ili lokalna nadležna tijela, tijela uređena javnim pravom i udruge koje je uspostavilo jedno ili više takvih nadležnih tijela ili jedno ili više takvih tijela uređenih javnim pravom;

2. ‚tijelo uređeno javnim pravom’ znači svako tijelo:

(a) uspostavljeno za posebnu namjenu zadovoljavanja potreba javnog interesa koje nije industrijske ili komercijalne prirode;

(b) s pravnom osobnošću; i

(c) koje najvećim dijelom financiraju državna ili regionalna ili lokalna nadležna tijela ili druga tijela uređena javnim pravom; ili koje podliježe upravnom nadzoru tih tijela; ili koje ima upravni, upraviteljski ili nadzorni odbor u koji su više od polovice članova imenovala državna, regionalna ili lokalna nadležna tijela ili druga tijela uređena javnim pravom;

[…]”.

2. Uredba br. 575/2013

7. Područje primjene Uredbe br. 575/2013 utvrđuje se u članku 1., koji glasi kako slijedi:

„Ovom Uredbom propisuju se jedinstvena pravila u vezi s općim bonitetnim zahtjevima koje institucije koje podliježu nadzoru u skladu s Direktivom 2013/36/EU moraju ispunjavati u odnosu na sljedeće stavke:

[…]

(e) zahtjevi za javnu objavu.

[…]”.

8. Dio osmi te uredbe naslovljen je „Objava institucija” i sastoji se od članaka 431. do 455. Člankom 431. utvrđuje se obuhvat zahtjeva vezanih uz objavu. Člankom 432. stavkom 2. odobrava se, pod određenim uvjetima, izostavljanje zaštićenih ili povjerljivih informacija u objavama. Člankom 433. dodaje se da institucije provode objave zahtijevane u skladu s dijelom osmim najmanje jednom godišnje.

B. Slovensko pravo

1. Zakon o pristupu informacijama od javnog značaja

9. Članak 1.a Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (u daljnjem tekstu: Zakon o pristupu informacijama od javnog značaja ili ZDIJZ) glasi kako slijedi:

„1. Ovaj zakon također uređuje postupak koji svakome omogućuje slobodan pristup i ponovnu uporabu informacija od javnog značaja kojima raspolažu trgovačka društva i druge pravne osobe privatnog prava pod neposrednim ili posrednim prevladavajućim utjecajem, pojedinačno ili zajedno, Republike Slovenije, jedinica lokalnih samouprava ili drugih subjekata javnog prava (u daljnjem tekstu: poslovni subjekti pod prevladavajućim utjecajem subjekata javnog prava).

2. Prevladavajući utjecaj iz prethodnog stavka utvrđen je kada Republika Slovenija, jedinice lokalne samouprave ili drugi subjekti javnog prava, pojedinačno ili zajedno:

– u trgovačkom društvu, neposredno ili posredno preko drugog trgovačkog društva ili druge pravne osobe privatnog prava mogu izvršavati prevladavajući utjecaj na temelju većinskog udjela u upisanom kapitalu ili imaju pravo većinske kontrole ili mogu imenovati više od polovine članova upravnog ili nadzornog tijela,

[…]

3. Pod prevladavajućim utjecajem iz stavka 1. ovog članka također je banka koja prima mjere u skladu sa zakonom kojim su uređene mjere Republike Slovenije za jačanje stabilnosti banaka.

4. Smatra se da su stavkom 1. ovog članka obvezani i poslovni subjekti u razdoblju od pet godina od završetka prevladavajućeg utjecaja iz stavka 2. ovog članka, u pogledu informacija od javnog značaja koje su nastale u vrijeme kada su ti poslovni subjekti bili pod prevladavajućim utjecajem.

5. Poslovni subjekt pod prevladavajućim utjecajem subjekta javnog prava podliježe obvezi davanja pristupa informacijama od javnog značaja iz članka 4.a ovog zakona.

6. Osim cilja iz članka 2. stavka 1., cilj ovog zakona također je jačanje transparentnosti i odgovornog ponašanja pri upravljanju javnim sredstvima i financijskim sredstvima poslovnih subjekata pod prevladavajućim utjecajem subjekata javnog prava.

[…]”.

10. Člankom 4.a stavkom 1. ZDIJZ-a određuje se:

„U slučaju poslovnih subjekata pod prevladavajućim utjecajem subjekata javnog prava, informacija od javnog značaja podrazumijeva:

– informaciju o transakciji koja se odnosi na dobivanje, raspolaganje ili upravljanje stvarnom imovinom poslovnog subjekta ili izdatke poslovnog subjekta pri naručivanju robe, radova, agencijskih, savjetodavnih ili drugih usluga te ugovora o donaciji ili sponzorstvu ili ugovora o autorskim pravima i drugih transakcija s istim učinkom,

[…]”.

11. U skladu s člankom 6.a ZDIJZ-a:

„1. Neovisno o odredbama stavka 1. prethodnog članka, pristup zatraženim informacijama od javnog značaja poslovnih subjekata pod prevladavajućim utjecajem subjekata javnog prava odobrava se za osnovne podatke o zaključenim transakcijama iz članka 4.a stavka 1. prve alineje ovog Zakona, odnosno:

– informacije o vrsti transakcije,

– o ugovornom partneru, u slučaju pravne osobe, naziv ili tvrtka, sjedište, poslovna adresa i financijski izvještaj pravne osobe; ili, u slučaju fizičke osobe, ime i mjesto boravišta,

– vrijednost ugovora i iznos pojedinačnih plaćanja,

– datum i trajanje transakcije, i

– jednaki podaci iz priloga ugovoru.

[…]

3. Neovisno o odredbama stavka 1. ovog članka, osobe čije informacije od javnog značaja nisu dostupne putem interneta u skladu s člankom 10.a stavkom 4. ovog zakona i od kojih je zatražen pristup tim informacijama mogu odbiti pristup odnosnim podacima o transakciji iz stavka 1. ovog članka ako dokažu da bi se tom objavom ozbiljno narušio njegov konkurentski položaj na tržištu, osim ako se ti podaci odnose na transakcije koje uključuju donacijske, sponzorske, savjetodavne, autorske ili druge intelektualne usluge ili druge transakcije s istim učinkom.

[…]”.

2. Zakon o trgovačkim društvima

12. Članak 39. Zakona o gospodarskih družbah (u daljnjem tekstu: Zakon o trgovačkim društvima ili ZGD-1) određuje:

„1. Smatra se da su poslovnom tajnom obuhvaćeni podaci za koje društvo tako odluči pisanom odlukom. S tom odlukom moraju biti upoznati članovi društva, zaposlenici, članovi tijela društva i druge osobe koje su obvezane poslovnom tajnom.

2. Neovisno o tome jesu li kao takvi utvrđeni u odluci iz stavka 1., poslovnom tajnom obuhvaćeni su i podaci za koje je očito da bi se njihovim objavljivanjem neovlaštenoj osobi nanijela ozbiljna šteta. Članovi društva, zaposlenici, članovi tijela društva i druge osobe odgovorne su za objavu poslovnih tajni ako su znali ili su morali znati da su podaci takve naravi.

3. Podaci koji su po zakonu javni ili podaci o povredi zakona ili dobrih poslovnih praksi nisu obuhvaćeni poslovnom tajnom."

III. Činjenice, nacionalni postupak i prethodna pitanja

13. Nova Kreditna Banka Maribor d.d. (u daljnjem tekstu: NKBM) slovenska je banka. Jedna novinarka joj je podnijela zahtjev za pristup popisu informacija uključujući podatke o ugovorima koje je NKBM sklopio s konzultantskim i odvjetničkim društvima te društvima koja pružaju usluge intelektualne naravi u razdoblju od 1. listopada 2012. do 17. travnja 2014. Zatraženi podaci odnosili su se osobito na: vrstu zaključene transakcije, ugovornog partnera (u slučaju pravne osobe, naziv ili tvrtka, sjedište i poslovna adresa)), vrijednost ugovora, iznos pojedinačnih plaćanja, datum i trajanje transakcije i druge slične podatke iz priloga ugovoru.

14. Na temelju članka 6.a stavka 1. ZDIJZ-a, kada se zatraženi podaci odnose na određenu vrstu ugovornih transakcija, uključujući ugovore kao što je onaj u ovom slučaju, klasificira ih se kao „osnovni podaci". Takvi se podaci smatraju „informacijama od javne važnosti" kada se odnose na društva pod prevladavajućim utjecajem subjekta javnog prava.

15. U razdoblju za koje je zatražen pristup podacima, NKBM bio je pod prevladavajućim utjecajem subjekta javnog prava, odnosno Republike Slovenije. To je bilo jer (i.) Slovenija je, neposredno ili posredno, bila većinski vlasnik dionica NKBM-a i (ii.) jer je NKBM, kao i brojne druge banke, bio znatno dokapitaliziran putem državne intervencije.

16. U skladu s člankom 6.a stavkom 3., pristup gore navedenim „glavnim podacima" načelno se mora odobriti. Međutim, taj se pristup može odbiti ako društvo dokaže da bi se tom objavom ozbiljno narušio njegov konkurentski položaj na tržištu.

17. Ipak, postoji iznimka od te iznimke: pristup se uvijek mora odobriti „osnovnim podacima" koji se odnose na „transakcije koje uključuju donacijske, sponzorske, savjetodavne, autorske ili druge intelektualne usluge ili druge transakcije s istim učinkom". Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, popis koji je zatražila novinarka odnosi se na ugovore koji su obuhvaćeni tom kategorijom.

18. NKBM postao je 21. travnja 2016. društvo s ograničenom odgovornošću i kao takvo prestalo je biti pod prevladavajućim utjecajem države. Međutim, u skladu s člankom 1.a stavkom 4. ZDIJZ-a, i dalje je bilo obvezno dati pristup podacima sljedećih pet godina ako se ti podaci odnose na razdoblje kada je NKBM bio pod prevladavajućim utjecajem. U svakom slučaju, novinarka je podnijela zahtjev za pristup na dan koji nije izričito naveden u odluci kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku, ali koji je očito prethodio danu kada je NKBM postao privatno društvo: kao što napominje sud koji je uputio zahtjev, NKBM je na taj zahtjev dao (negativan) odgovor 19. svibnja 2014.

19. NKBM odbio je novinarkin zahtjev za informacije. Novinarka je protiv tog odbijanja podnijela pritužbu pred Informacijskim pooblaščencem (Povjerenik za informiranje, Slovenija). Povjerenik za informiranje prihvatio je pritužbu te je NKBM-u naložio da novinarki dostavi zatražene podatke.

20. NKBM podnio je tužbu protiv te odluke, koja je odbijena pred prvostupanjskim sudom. NKBM zatim je podnio reviziju pred sudom koji je uputio zahtjev, Vrhovnim sodiščem Republike Slovenije (Vrhovni sud Republike Slovenije). Pred tim je sudom NKBM tvrdio da su ZDIJZ-om povrijeđena ustavna prava te da taj zakon nije u skladu s pravom Unije. Tvrdnje o neusklađenost nacionalnog

zakonodavstva sa slovenskim ustavom ispitalo je Ustavno sodišče Republike Slovenije (Ustavni sud Republike Slovenije), kojem je sud koji je uputio zahtjev postavio pitanje o ustavnosti nacionalnog prava. Ustavno sodišče Republike Slovenije (Ustavni sud Republike Slovenije) utvrdio je da su predmetna nacionalna pravila u skladu sa slovenskim ustavom [4].

21. U tim okolnostima Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Vrhovni sud Republike Slovenije) odlučilo je prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Treba li članak 1. stavak 2. točku (c) treću alineju Direktive 2003/98, kako je izmijenjena Direktivom 2013/37 (konsolidirana verzija), u skladu s načelom minimalnog usklađivanja, tumačiti na način da se nacionalnim zakonodavstvom može dopustiti neograničen (apsolutan) pristup svim informacijama koje proizlaze iz ugovora o autorskim pravima i ugovora o savjetodavnim uslugama, čak i kada su ti ugovori kategorizirani kao poslovna tajna i kada navedeno zakonodavstvo predviđa tu mogućnost samo u odnosu na institucije koje su pod prevladavajućim utjecajem države, a ne i za druge subjekte koji podliježu toj obvezi, te utječe li na to tumačenje i Uredba (EU) br. 575/2013 u pogledu pravila koja se odnose na objavljivanje informacija, osobito u smislu da pristup informacijama javnog sektora u smislu Direktive 2003/98 ne može biti širi od onog predviđenog jedinstvenim pravilima u području objave podataka propisanim navedenom uredbom?

2. Treba li Uredbu br. 575/2013, u vezi s pravilima o objavi informacija o poslovanju banaka, i konkretnije članak 446. i članak 432. stavak 2. iz dijela osmog te uredbe, tumačiti na način da se potonjim odredbama protivi zakonodavstvo države članice kojim se banci, koja se nalazi ili se nalazila pod prevladavajućim utjecajem subjekta javnog prava, nalaže da objavi informacije o ugovorima za savjetodavne, pravne i intelektualne usluge te, konkretnije, informacije koje se odnose na vrstu zaključene transakcije, ugovornog partnera (u slučaju pravne osobe: naziv ili tvrtka, sjedište i poslovna adresa), vrijednost ugovora, iznos pojedinačnih plaćanja, datum i trajanje transakcije i slični podaci iz priloga ugovoru, pri čemu su to sve informacije koje su nastale u razdoblju prevladavajućeg utjecaja, a da se pritom ne predviđa ni jedna iznimka od takvog zahtjeva, ni mogućnost odvagivanja između javnog interesa za pristupanje podacima i interesa banke da zaštiti poslovnu tajnu, u okolnostima bez prekograničnih elemenata?”

22. Pisana očitovanja podnijeli su NKBM, Povjerenik za informiranje, mađarska i slovenska vlada te Europska komisija. NKBM, slovenska vlada i Komisija podnijeli su usmena očitovanja na raspravi održanoj 7. lipnja 2018.

IV. Ocjena

23. Smatram da se ni Direktivi 2003/98, ni Uredbi 575/2013 ne protivi predmetno zakonodavstvo u glavnom postupku. Svaki od tih instrumenata Unije ispitat ću zasebno u okviru analize prvog (A) i drugog (B) prethodnog pitanja.

4 Odluka Ustavnog sodišča Republike Slovenije (Ustavni sud Republike Slovenije) od 12. siječnja 2017. u predmetu *U-I*-52/16-17 (ECLI:SI:USRS:2017:U. I.52.16)

A. Prvo pitanje: Direktiva 2003/98

24. Prvo pitanje ima dva dijela. Prvo se odnosi na usklađenost nacionalnih pravila kojima se odobrava neograničen (apsolutan) pristup svim informacijama koje proizlaze iz ugovora o autorskim pravima i ugovora o savjetodavnim uslugama, čak i kada su ti ugovori kategorizirani kao poslovna tajna, s člankom 1. stavkom 2. točkom (c) trećom alinejom Direktive 2003/98. Sud koji je uputio zahtjev napominje da se tim zakonodavstvom taj pristup predviđa samo u odnosu na subjekte koji su pod prevladavajućim utjecajem države. Drugi dio tog pitanja odnosi si se na to utječe li na tumačenje te direktive Uredba br. 575/2013.

25. Uvodno, treba napomenuti da je slovenska vlada izjavila u svojim pisanim očitovanjima i potvrdila na raspravi da sadržaj pitanja nije u potpunosti točan.

26. Kao prvo, ovim se pitanjem utvrđuje da se predmetnim slovenskim zakonodavstvom odobrava neograničeni pristup *svim informacijama* o određenim vrstama ugovora. Međutim, prema mišljenju slovenske vlade, ZDIJZ-om se neograničeni pristup odobrava samo određenim podacima, odnosno „osnovnim podacima" o tim ugovorima. Kao što je slovenska vlada dodatno objasnila na raspravi, ti se podaci daju u sažetom obliku, što znači da bi osoba koja traži pristup dobila informacije o tome da je, na primjer, banka X sklopila ugovor s društvom Y u pogledu pitanja Z i o ukupnom plaćenom iznosu, ali ta osoba ne bi dobila dodatne pojedinosti o sadržaju tog ugovora. Tako bi pristup svim preostalim elementima ugovora (koji nisu „osnovni podaci") mogao biti uskraćen ako bi ih društvo kategoriziralo kao poslovnu tajnu.

27. U svakom slučaju, želio bih istaknuti da iz odluke kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku jasno proizlazi da novinarkin zahtjev za pristup obuhvaća samo takve „osnovne podatke" koji se odnose na ugovore o autorskim pravima i ugovore o savjetodavnim uslugama, odnosno informacije kojima je odobren neograničen pristup na temelju članka 6.a stavka 3. ZDIJZ-a *in fine*.

28. Kao drugo, sud koji je uputio zahtjev u prvom pitanju navodi da se predmetnim nacionalnim zakonodavstvom odobrava neograničeni pristup *čak i kada su ti ugovori kategorizirani kao poslovna tajna*. Slovenska vlada ponovno tvrdi da sadržaj pitanja nije u skladu s njezinim nacionalnim zakonodavstvom. Točnije, navodi da NKBM ne može podatke koje traži novinarka kategorizirati kao poslovnu tajnu jer se člankom 39. stavkom 3. ZGD-1 ne dopušta da se podaci koji su po zakonu javni kategoriziraju kao poslovna tajna. Podaci koje je tražila novinarka javni su na temelju članka 6.a stavka 3. ZDIJZ-a.

29. Također, u svakom slučaju, iako se u tom pogledu pitanje može činiti preširoko formulirano, sud koji je uputio zahtjev u odluci kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku ne navodi da je NKBM kategorizirao ili želio kategorizirati podatke za koje je novinarka tražila pristup kao poslovnu tajnu.

30. Ostave li se pojedinosti o činjenicama i nacionalnom pravu po strani, čini se da je nesporno da na temelju slovenskog prava NKBM mora odobriti neograničen pristup, u sažetom obliku, popisu koji sadržava podatke koje je zatražila novinarka. Popis se odnosi na ugovore koje je NKBM sklopio s konzultantskim i odvjetničkim društvima te društvima koja pružaju usluge intelektualne naravi. Podaci za koje se novinarki mora odobriti pristup obuhvaćaju samo „osnovne podatke". Također je nesporno da takav neograničeni pristup ne bi bio moguć da NKBM u relevantnom razdoblju nije bio pod utjecajem države. Čini se da je to srž prvog dijela prvog pitanja koje je postavio sud koji je uputio zahtjev: je li takav neograničen pristup u skladu s člankom 1. stavkom 2. točkom (c) trećom alinejom Direktive 2003/98?

31. Prema mojem mišljenju, na to se može odgovoriti pozitivno iz jednostavnog razloga: čini mi se da cilj Direktive 2003/98, uzimajući u obzir njezinu primjenu *ratione materiae*, uopće nije urediti situaciju u glavnom postupku (2.). Međutim, trebalo bi ispitati opseg područja primjene Direktive *ratione personae* te bi ga možda trebalo detaljno razmotriti čak i prije pitanja njegove primjene *ratione materiae* (1.).

1. Primjenjivost ratione personae

32. U članku 1. stavku 1. Direktive 2003/98 utvrđuju se pravila „kojima se uređuju ponovna uporaba i praktični načini olakšavanja ponovne uporabe postojećih dokumenata *u posjedu tijela javnog sektora* država članica" (moje isticanje). Člankom 2. stavkom 1. te direktive predviđa se da „tijelo javnog sektora" znači „državna, regionalna ili lokalna nadležna tijela, tijela uređena javnim pravom […]". Zatim se člankom 2. stavkom 2. navedene direktive „tijelo uređeno javnim pravom" definira kao svako tijelo koje ispunjava tri kumulativna uvjeta. Prvi od tih uvjeta jest da je takvo tijelo „uspostavljeno za posebnu namjenu zadovoljavanja potreba javnog interesa *koje nije industrijske ili komercijalne prirode*" (moje isticanje) [5].

33. Na nacionalnom je sudu, naravno, da utvrdi činjenice predmetnog slučaja. Međutim, moram priznati da mi je u određenoj mjeri teško zamisliti kako bi se subjekt, koji je opisan kao (uobičajena komercijalna) banka te koji je samo privremeno bio pod kontrolom države kako bi primio dokapitalizaciju i kasnije bio preprodan na tržištu, mogao smatrati „tijelom javnog sektora" u smislu te direktive. Iako je neko vrijeme bio pod kontrolom države, zbog toga bi teško mogao od subjekta postati tijelo „uređeno javnim pravom" u smislu članka 2. stavka 1. Direktive 2003/98. Štoviše, komercijalna banka, kao što se čini da je NKBM, vjerojatno ne bi ispunila ni uvjete iz članka 2. stavka 2. točke (a) te direktive: činjenica da je takvo tijelo privremeno pod kontrolom države i da ga je ona dokapitalizirala ne može za posljedicu imati da taj subjekt postane biti tijelo „uspostavljeno za posebnu namjenu zadovoljavanja potreba javnog interesa" čime ga se lišava „industrijske ili komercijalne prirode".

2. Primjenjivost ratione materiae

34. Međutim, neovisno o zaključku suda koji je uputio zahtjev u pogledu toga je li NKBM u vrijeme nastanka činjenica bio tijelo javnog sektora u smislu Direktive 2003/98, smatram da potonja direktiva ni u kojem slučaju ne uređuje *ratione materiae* pitanja na koja se odnosi slovensko zakonodavstvo primjenjivo u glavnom postupku.

35. U skladu s njezinim člankom 1. stavkom 3., ta direktiva „temelji [se] na režimima pristupa u državama članicama i ne dovodi ih u pitanje". Slično, u uvodnoj izjavi 9. Direktive 2003/98 utvrđuje se da se ta direktiva „oslanja na postojeće režime pristupa u državama članicama i njome se ne izmjenjuju nacionalna pravila za pristup dokumentima".

36. To je dodatno pojašnjeno u uvodnoj izjavi 7. Direktive 2013/37, kojom je izmijenjena Direktiva 2003/98. U skladu s tom uvodnom izjavom, „Direktiva [2003/98] ne sadržava obvezu u pogledu pristupa dokumentima ili obvezu da omogući ponovnu uporabu dokumenata". Štoviše, u skladu s njezinom uvodnom izjavom 8., izmjenama koje donosi Direktiva 2013/37 „ne želi se definirati ili promijeniti režime pristupa država članica koji ostaju njihova odgovornost".

5 Uvodnom izjavom 10. te direktive pojašnjava se da su „[d]efinicije ‚tijela javnog sektora' i ‚tijela uređenog javnim pravom' preuzete iz direktiva o javnoj nabavi (92/50/EEZ od 18. lipnja 1992. (SL 1992., L 209, str. 1.), 93/36/EEZ od 14. lipnja 1993. (SL 1993., L 199, str. 1.) i 93/37/EEZ od 14. lipnja 1993. (SL 1993., L 199, str. 54.) i 98/4/EZ od 16. veljače 1998. (SL 1998., L 101, str. 1.)). Javna poduzeća nisu obuhvaćena tim definicijama".

37. U Direktivi 2003/98 tako se jasno razlikuje *pristup* dokumentima od *ponovne uporabe* tih dokumenata. Ponovna uporaba nije moguća bez pristupa, ali to ne znači da se pristup i ponovna uporaba ne mogu smatrati ekvivalentnim pojmovima [6]. Tom se direktivom utvrđuju obveze u pogledu ponovne uporabe dokumenata, ali se ne spominju (nacionalna) pravila o pristupu dokumentima. Istodobno, navedena direktiva oslanja se i ovisi o nacionalnim pravilima o pristupu dokumentima kako bi bila primjenjiva. Također je točno da, kad god se pristup odobri nacionalnim pravom, ponovna bi se uporaba načelno [7] trebala automatski dopustiti, podložno uvjetima utvrđenima u toj direktivi [8]. Međutim, navedena direktiva ne dovodi u pitanje i njezina svrha nije mijenjati pravila o pristupu dokumentima u posjedu nacionalnih tijela javnog sektora, za što su i dalje isključivo odgovorne države članice.

38. Kao što je to slovenska vlada napomenula u svojim pisanim očitovanjima, predmetno slovensko zakonodavstvo o kojem je riječ u glavnom postupku, odnosno ZDIJZ, predstavlja nacionalno zakonodavstvo o pristupu dokumentima. Točno je da je ZDIJZ *također* zakonodavni akt u kojem je nacionalni zakonodavac odlučio uvesti neke odredbe kako bi prenio Direktivu 2003/98. Međutim, s obzirom na sadržaj konkretnih odredbi ZDIJZ-a primjenjivih na glavni postupak, uključujući njegov članak 6.a stavak 3., smatram da je jasno da su te odredbe pravila kojima se odobrava neograničeni pristup određenim informacijama, a ne pravila o ponovnoj uporabi dokumenata [9].

39. Stoga se situacija u glavnom postupku i primjenjivo nacionalno zakonodavstvo očito odnose na pristup, ali ne i na ponovnu uporabu u smislu Direktive 2003/98 [10]. Budući da o pitanjima *prvotnog* pristupa očito odlučuju države članice, *posljedično* potencijalno primjenjivi „dodatak" u obliku Direktive 2003/98 po definiciji se ne može upotrijebiti za retrogradno zaključivanje i ograničavanje dosega prvotnog pristupa. Prema tome, toj direktivi ne mogu se protiviti nacionalna pravila kojima se odobrava neograničen pristup, čak i ako su ti dokumenti kategorizirani kao poslovna tajna.

40. Na taj zaključak ne utječe članak 1. stavak 2. točka (c) treća alineja Direktive 2003/98, na koji se poziva nacionalni sud. U skladu s tom odredbom, ta se direktiva ne primjenjuje na dokumente kojima se ne može pristupiti na temelju nacionalnog prava. To je upravo zato što je, kao što sam već napomenuo, ponovna uporaba (na temelju te direktive) moguća samo kada se dokumentima može pristupiti (na temelju nacionalnog prava). Stoga, činjenica da se u članku 1. stavku 2. točki (c) trećoj alineji razlozi „komercijalne povjerljivosti (npr. poslovne ili profesionalne tajne ili tajne poduzeća)" navode kao jedan od primjera [11] mogućih osnova za (nacionalnu) nemogućnost pristupa dokumentima, koje za posljedicu imaju, ako i kada su primjenjive, da ti dokumenti nisu obuhvaćeni tom direktivom, ne može se tumačiti kao da se državama članicama nalaže obveza da utvrde ograničenja pristupa na tim osnovama.

6 Vidjeti presudu od 27. listopada 2011., Komisija/Poljska (C-362/10, neobjavljena, EU:C:2011:703, t. 54.).

7 Naime, kao što je Sud već napomenuo, iz njezine uvodne izjave 9. i članka 3. proizlazi da ta direktiva ne sadržava obvezu da se odobri ponovna uporaba dokumenata u posjedu tijela javnog sektora: presuda od 27. listopada 2011., Komisija/Poljska (C-362/10, neobjavljena, EU:C:2011:703, t. 48.); vidjeti također presudu od 12. srpnja 2012., Compass-Datenbank (C-138/11, EU:C:2012:449, t. 50.).

8 U uvodnoj izjavi 8. Direktive 2013/37, kojom je izmijenjena Direktiva 2003/98, jasno se utvrđuje da bi potonju direktivu „trebalo izmijeniti kako bi se utvrdila jasna obveza država članica da daju sve dokumente na ponovnu uporabu, osim kad pristup ograničavaju ili isključuju nacionalna pravila o pristupu dokumentima ili kad podliježe drugim izuzećima utvrđenima ovom direktivom".

9 Slovenska vlada također je na raspravi istaknula da ZDIJZ ne sadržava pravila o ponovnoj uporabi dokumenata, ali je napomenula da su ta pravila sadržana u drugim člancima tog zakonodavstva. Također je ustrajala na činjenici da se uvjeti primjenjivi na zahtjev za pristup dokumentima i zahtjev za ponovnu uporabu dokumenata uvelike razlikuju te je potvrdila da je zahtjev u glavnom postupku jasno obuhvaćen prvonavedenom kategorijom.

10 Priznajem da se s obzirom na široku definiciju „ponovne uporabe" u članku 2. stavku 4. Direktive 2003/98, može tvrditi da je vjerojatnije da će novinarka koja traži pristup (sažetim/osnovnim) podacima o određenim ugovorima „ponovno upotrijebiti" te informacije „za […] nekomercijalne namjene drukčije od početne namjene u okviru javne zadaće za koju su dokumenti bili izrađeni" jer, da su dobiveni podaci imalo zanimljivi, novinarka bi ih vjerojatno „ponovno upotrijebila" za pisanje članka ili čak niza članaka o toj temi. Međutim, upravo zbog takvih razloga pojam „ponovna uporaba" treba tumačiti u kontekstu logike i strukture Direktive 2003/98. U suprotnom bi gotovo svaka aktivnost, u nekoj fazi, uključivala „ponovnu uporabu javnih podataka". Direktiva 2003/98 tada bi postala gotovo univerzalno primjenjiva na svaku obradu dokumenata ili informacija jer je uvijek izgledno da će u takvoj obradi biti bar nekoliko ulaznih podataka iz javnog sektora.

11 Napominjem da se u članku 1. stavku 2. točki (c) upotrebljava izraz „uključujući", koji jasno upućuje na indikativan popis razloga za nemogućnost pristupa.

41. Konačno, drugim dijelom prvog pitanja sud koji je uputio zahtjev u biti pita utječe li na tumačenje Direktive 2003/98 Uredba br. 575/2013, osobito u smislu da pristup informacijama javnog značaja ne može biti širi od onog predviđenog jedinstvenim pravilima u području otkrivanja podataka propisanim navedenom uredbom.

42. Taj element prvog pitanja otvara raspravu o drugom pitanju koje je uputio nacionalni sud: navode li se u propisu taksativno obveze *objave* koje se njime nalažu kreditnim institucijama i, ako je to slučaj, podrazumijeva li to zabranu nacionalnih pravila kojima se omogućuje *pristup* dodatnim informacijama koje nisu obuhvaćene tim zahtjevima za objavu. Sada ću razmotriti to pitanje.

B. Drugo pitanje: Uredba br. 575/2013

43. Drugo pitanje odnosi se na pravila o objavi informacija koja su propisana u dijelu osmom Uredbe br. 575/2013 i, točnije, u članku 446. i članku 432. stavku 2. Sud koji je uputio zahtjev u biti pita protivi li se tim pravilima nacionalno zakonodavstvo kojim se banku pod prevladavajućim utjecajem subjekta javnog prava obvezuje da objavi određene informacije (koje odgovaraju osnovnim podacima u smislu ZDIJZ-a) o ugovorima za savjetodavne, pravne i intelektualne usluge, a da se pritom ne predviđa ni jedna iznimka od takvog zahtjeva, ni mogućnost odvagivanja između javnog interesa za pristupanje podacima i interesa banke da zaštiti poslovnu tajnu. Sud koji je uputio zahtjev dodaje da ovo pitanje postavlja u okolnostima bez prekograničnih elemenata.

44. Uredba br. 575/2013 detaljan je zakonodavni akt. Njome se uspostavljaju jedinstvena pravila u vezi s općim bonitetnim zahtjevima koje institucije koje podliježu nadzoru u skladu s Direktivom 2013/36/EU[12], odnosno kreditne institucije i investicijska društva, moraju ispunjavati u odnosu na niz stavaka navedenih u članku 1. te uredbe. Ta se pravila uglavnom odnose na profil rizičnosti tih subjekata. U uvodnoj uredbi 7. pojašnjava se da „Ova Uredba, *inter alia*, treba sadržavati bonitetne zahtjeve za institucije koji se strogo odnose na funkcioniranje tržišta bankarskih i financijskih usluga i namijenjeni su osiguravanju financijske stabilnosti subjekata na tim tržištima, kao i visoke razine zaštite ulagatelja i deponenata". Cilj je bonitetnih zahtjeva uspostavljenih tim propisom osigurati ne samo financijsku stabilnost kreditnih institucija i investicijskih društava, nego i dovoljnu razinu informiranosti ulagatelja i deponenata na temelju standardiziranog sustava objave informacija o profilu rizičnosti svake institucije.

45. Uredbom se nalaže niz znatnih strukturnih, ekonomskih, računovodstvenih i financijskih obveza u pogledu pitanja kao što su regulatorni kapital (dio drugi), kapitalni zahtjevi (dio treći), velike izloženosti (dio četvrti), izloženosti prenesenom kreditnom riziku (dio peti), likvidnost (dio šesti) i financijska poluga (dio sedmi). Štoviše, u dijelu osmom Uredbe br. 575/2013 utvrđuje se obveza javne objave informacije o nekim od tih znatnih obveza. U uvodnoj izjavi 68. navodi se da „cilj zahtjeva za objavu treba biti da sudionicima na tržištu osiguraju točne i cjelovite informacije koje se odnose na profil rizičnosti pojedinačnih institucija"[13].

46. Kreditne institucije moraju, u skladu s člankom 431. stavkom 3. Uredbe br. 575/2013, donijeti formalnu politiku za usklađivanje s tim zahtjevima za objavu. U skladu s člankom 433., relevantne informacije moraju se objavljivati najmanje jednom godišnje, iako ih se može objavljivati i češće. Člankom 434. propisuje se da te kreditne institucije i investicijska društva mogu odabrati sredstvo objave, iako se, u mjeri u kojoj je to moguće, sve objave provode na jednom mediju ili lokaciji.

12 Direktiva Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o pristupanju djelatnosti kreditnih institucija i bonitetnom nadzoru nad kreditnim institucijama i investicijskim društvima, izmjeni Direktive 2002/87/EZ te stavljanju izvan snage direktiva 2006/48/EZ i 2006/49/EZ (SL 2013., L 176, str. 338.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 14., str. 105. i ispravak SL 2017., L 20., str. 1.)

13 U pogledu cilja objave, u uvodnoj izjavi 76. također se utvrđuje da „[s] ciljem *jačanja tržišne discipline* i *financijske stabilnosti* potrebno je uvesti detaljnije zahtjeve za objavljivanje vrste i naravi regulatornog kapitala i provedenih bonitetnih usklađenja kako bi se *osiguralo da su ulagatelji i deponenti dovoljno dobro informirani o solventnosti institucija*" (moje isticanje).

47. Člankom 432. stavkom 2. Uredbe br. 575/2013, na koji se upućuje u drugom pitanju, predviđa se mogućnost za kreditne institucije i investicijska društva da ne objave neke od tih informacija [14] ako se smatraju „zaštićenima ili povjerljivima" [15].

48. Člankom 6.a stavkom 3. ZDIJZ-a, kao što sam već napomenuo [16], omogućuje se odbijanje pristupa informacijama od javnog značaja ako bi se tom objavom ozbiljno narušio konkurentski položaj na tržištu dotične osobe ili predmetnog društva. Ova iznimka od obveze objave formulirana je vrlo slično kao iznimka od obveze objave povjerljivih informacija koja je predviđena člankom 432. stavkom 2. Uredbe br. 575/2013. Ipak, za razliku od ZDIJZ-a, tom se uredbom ne omogućuje da se iznimka izostavi iz primjene zbog javnog interesa. Čini se da je upravo zato sud koji je uputio zahtjev dvojio u pogledu usklađenosti nacionalnog pravila s pravom Unije.

49. Dosta sam detaljno opisao predmetne odredbe prava Unije i nacionalnog prava kako bih istaknuo da obje odredbe, iako sadržavaju slične „ključne riječi" („objava", „banke" i „povjerljive informacije"), imaju vrlo različite predmete koje reguliraju. To je dodatno naglašeno trima elementima koji se odnose na ukupnu strukturu i logiku obiju mjera.

50. Kao prvo, ZDIJZ-om se predviđa *mogućnost pojedinačnog pristupa konkretnim dokumentima* na temelju *pojedinačnog zahtjeva koji se podnosi u svakom slučaju zasebno*. Naprotiv, Uredbom br. 575/2013 uvodi se *obveza opće objave brojnih informacija koje su predviđene tom uredbom*, koje je obvezno staviti na raspolaganje *jednostrano* (odnosno, da nijedna zainteresirana osoba ne mora podnijeti zahtjev), *sustavno*, *na godišnjoj osnovi* (ili, po potrebi, češće) i, načelno, u *konsolidiranom obliku* zajedničkom objavom na internetu ili u tiskanom obliku.

51. Kao drugo, u pogledu subjekata koji podliježu obvezama objave, ZDIJZ se općenito primjenjuje na *sve subjekte javnog prava*, kao i na *privatne subjekte pod prevladavajućim utjecajem subjekata javnog prava*, dok se navedena uredba primjenjuje samo na *kreditne institucije i investicijska društva*.

52. Kao treće, što se tiče cilja obveza objave, člankom 1.a stavkom 6. ZDIJZ-a utvrđuje se da je „cilj ovog zakona također […] *jačanje transparentnosti* i *odgovornog ponašanja pri upravljanju javnim sredstvima* i financijskim sredstvima poslovnih subjekata pod prevladavajućim utjecajem subjekata javnog prava" (moje isticanje). Naprotiv, u uvodnoj izjavi 68. te uredbe navodi se da „cilj zahtjeva za objavu treba biti da *sudionicima na tržištu osiguraju* točne i cjelovite informacije koje se odnose na *profil rizičnosti pojedinačnih institucija*" (moje isticanje).

53. Prema mojem mišljenju, vrsta *objave* utvrđena u Uredbi br. 575/2013 i neograničeno pravo na *pristup* odobren ZDIJZ-om imaju različite razloge i ciljeve, različito su formulirani te nalažu prava i obveze različitim osobama. Odnose se na vrlo različita pitanja.

54. Stoga ne smatram da se jedinstvena pravila o iznimkama od objave odobrenima člankom 432. stavkom 2. te uredbe, koja su sastavljena i formulirana u specifičnom kontekstu i u specifičnu svrhu, mogu uključiti u nacionalno zakonodavstvo o pristupu dokumentima, odnosno ZDIJZ. Jednostavno nema dovoljno materijalne ili sustavne veze između te uredbe i ZDIJZ-a da bi se opravdalo takvo ograničenje.

14 Jedina iznimka od iznimke, naime informacija koju *uvijek* treba objaviti, jest ako se informacija odnosi na regulatorni kapital i politiku primitaka.

15 Člankom 432. stavkom 2. Uredbe br. 575/2013 definirana su oba pojma na sljedeći način: Informacije su „zaštićene" ako bi njihova javna objava ugrozila konkurentski položaj institucije; ovaj pojam može uključivati informacije o proizvodima ili sustavima čija bi objava konkurentima umanjila vrijednost s njima povezanih ulaganja institucije. Informacije su „povjerljive" ako postoje obveze prema klijentima ili drugi odnosi s drugim ugovornim stranama koji instituciju obvezuju na zaštitu povjerljivosti.

16 Točke 11. i 16. ovog mišljenja

55. Primjerom bi se mogla prikazati prava (i problematična) narav argumenta na kojem se temelji drugo pitanje suda koji je uputio zahtjev. Zamislite zakonodavni akt kojim se uspostavlja nacionalno javno tijelo. U toj mjeri, kojom se uspostavljaju nadležnosti i uprava te institucije, također se utvrđuje da će predmetna institucija objavljivati godišnje izvješće koje sadržava određenu vrstu informacija i koje će biti dostupno svima na internetskoj stranici te institucije. Bi li se ta javna institucija mogla pozvati na takvu mjeru kako bi odbila pristup konkretnoj informaciji koju je pojedinac zatražio na temelju opće primjenjivog zakonodavstva o pristupu dokumentima, uz argument da je zakonodavac, s obzirom na to da tu vrstu informacije nije uključio na popis informacija koje automatski treba objaviti na godišnjoj osnovi, time stoga onemogućio da se ta informacija ikad pojedinačno objavi?

56. Odgovor je, naravno, ne. Činjenica da dva broda prolaze jedan kraj drugog noću i da si mimoilazeći se čak odašilju signale, nikako ne znači (bez daljnje izričite radnje) da jedan brod kontrolira drugog.

57. Treba iznijeti tri završne napomene kako bi se u potpunosti razmotrili svi argumenti koje je iznio sud koji je uputio zahtjev i kako bi se posve pomoglo Sudu, ako je takva pomoć potrebna u kontekstu drugog pitanja izvan onoga što je već izneseno.

58. Kao prvo, u svojem pitanju sud koji je uputio zahtjev ne navodi samo članak 432. stavak 2., nego i članak 446. Uredbe br. 575/2013. Tom odredbom, naslovljenom „Operativni rizik”, u biti se uspostavlja obveza objave pristupa i metodologije koju svaka institucija upotrebljava pri ocjeni kapitalnih zahtjeva za operativni rizik za koji ispunjava uvjete [17].

59. Međutim, osim što navodi tu odredbu, sud koji je uputio zahtjev ne objašnjava zašto smatra da bi moglo biti da slovenski zakon nije u skladu s tom odredbom. Ne smatram da bi ta odredba ikako promijenila opći zaključak koji je već donesen o drugom pitanju. U svakom slučaju, valja podsjetiti da se člankom 94. Poslovnika Suda, u kojem se utvrđuje sadržaj zahtjeva za prethodnu odluku, u točki (c) određuje da potonji zahtjev, *inter alia*, sadržava „prikaz razloga koji su naveli sud koji je uputio zahtjev da se zapita o tumačenju ili valjanosti određenih odredaba prava Unije, kao i pojašnjenje veze koja po mišljenju tog suda postoji između tih odredaba i nacionalnog zakonodavstva primjenjivog u glavnom postupku”. Budući da sud koji je uputio zahtjev nije ispunio tu obvezu, smatram da je taj dio drugog pitanja nedopušten [18].

60. Kao drugo, sud koji je uputio zahtjev navodi članak 450. Uredbe br. 575/2013 kao još jedan izvor potencijalne neusklađenosti ZDIJZ-a s pravom Unije. Tom se odredbom, naslovljenom „Politika primitaka”, institucijama nalaže obveza objave određenih informacija povezanih s njihovom politikom primitaka te praksama za one kategorije zaposlenika institucije čije profesionalne aktivnosti imaju značajan utjecaj na njezin profil rizičnosti.

61. U tom pogledu, želim utvrditi da je slovenska vlada na raspravi potvrdila da popis podataka koji je zatražila novinarka ne sadržava informacije o politici primitaka NKBM-a, nego samo o ugovorima koje je sklopio s trećim stranama i koje se ne odnose na politiku primitaka NKBM-a. Budući da sud koji je uputio zahtjev nije iznio daljnja objašnjenja, čini se da upućivanje na članak 450. te uredbe stoga nije relevantno za predmet u glavnom postupku.

62. Kao treće i konačno, sud koji je uputio zahtjev u zadnjem dijelu drugog pitanja izričito napominje da je potonje pitanje postavljeno „u okolnostima bez prekograničnih elemenata”. To je proturječno činjenici da se u odluci kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku navodi, u kontekstu argumenata koje je istaknuo NKBM, da „prekogranični element proizlazi iz toga da [NKBM] ima

17 Taj članak glasi kako slijedi: „Institucije su dužne objaviti odabir pristupa za ocjenu kapitalnih zahtjeva za operativni rizik za koji institucija ispunjava uvjete,te opis metodologije iz članka 312. stavka 2, ako je institucija primjenjuje, uključujući opis relevantnih internih i vanjskih činitelja koji su uzeti u obzir u mjernom pristupu institucije, te u slučaju djelomične primjene, opseg i obuhvat različitih primijenjenih metodologija.”

18 Vidjeti na primjer nedavnu presudu od 2. srpnja 2015., Gullotta i Farmacia di Gullotta Davide & C. (C-497/12, EU:C:2015:436, t. 17. do 21.).

društvo kćer s registriranim sjedištem u Beču (Austrija) (Adria Bank AG)". U odluci kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku također se napominje da je NKBM trenutačno u vlasništvu poduzetnika iz druge države članice, koji međutim nije utvrđen. To bi moglo biti relevantno, prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, pri ocjeni slovenskih pravila s obzirom na pravila o slobodi poslovnog nastana (članak 49. UFEU-a), slobodi pružanja usluga (članak 56. UFEU-a) ili slobodnom kretanju kapitala (članak 63. UFEU-a), kao i o slobodi poduzetništva (članak 16. Povelje Europske unije o temeljnim pravima).

63. Međutim, sud koji je uputio zahtjev odmah napominje da je to pitanje o temeljnim slobodama „istaknuto samo hipotetski" jer u vrijeme nastanka činjenica NKBM nije bio u vlasništvu poduzetnika iz druge države članice. Ipak, sud koji je uputio zahtjev ustraje na tome da se na pitanje odgovori „jer nije zasebno pitanje, nego je usko povezano s učincima minimalnog usklađivanja koje je odobreno Direktivom 2003/98".

64. S obzirom na činjenice koje je iznio sud koji je uputio zahtjev, kao i na priznanje da je taj dio pitanja hipotetski, smatram da ne treba razmotriti to pitanje o potencijalnim ograničenjima temeljnih sloboda [19]. Možda je još važnije da u tom pogledu nema konkretnog pitanja i stoga nije potrebno dati odgovor.

V. Zaključak

65. S obzirom na prethodno navedeno, predlažem Sudu da na prethodna pitanja koja je uputilo Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Vrhovni sud Republike Slovenije) odgovori kako slijedi:

– Članku 1. stavku 2. točki (c) trećoj alineji Direktive 2003/98/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 17. studenoga 2003. o ponovnoj uporabi informacija javnog sektora, kako je izmijenjena Direktivom 2013/37/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o izmjeni Direktive 2003/98, ne protivi se nacionalno zakonodavstvo, kao što je ono u glavnom postupku, kojim se dopušta neograničen (apsolutan) pristup određenim informacijama koje proizlaze iz ugovora o autorskim pravima i ugovora o savjetodavnim uslugama, samo u odnosu na institucije koje su pod prevladavajućim utjecajem države.

– Uredbi br. 575/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o bonitetnim zahtjevima za kreditne institucije i investicijska društva i o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 i, konkretno, njezinu članku 432. stavku 2. ne protivi se nacionalno zakonodavstvo, kao što je ono u glavnom postupku, kojim se banci, koja se nalazi pod prevladavajućim utjecajem subjekta javnog prava, nalaže da objavi informacije o ugovorima za savjetodavne, pravne i intelektualne usluge a da pritom nisu utvrđene nikakve iznimke tom zahtjevu.

19 Sud je već proglasio nedopuštenima (na temelju ustaljene sudske prakse prema kojoj opravdanost zahtjeva za prethodnu odluku nije u davanju savjetodavnih mišljenja o općim ili hipotetskim pitanjima, nego u stvarnoj potrebi učinkovitog rješenja spora o pravu Unije) pitanja za koja je sud koji je uputio zahtjev ocijenio da su isključivo hipotetske naravi u okviru glavnog postupka koji je pred njime pokrenut: vidjeti na primjer presudu od 10. studenoga 2016., Private Equity Insurance Group (C-156/15, EU:C:2016:851, t. 56. do 59.).